Qui sóc jo?

Qui sóc, jo? Qui sóc, jo? Sovint ells em diuen,
que surto de la meva cel•la tranquil, serè i ferm,
talment un senyor del seu castell.

Qui sóc, jo? Sovint ells em diuen, que parlo amb els meus guardians
lliurement, clarament i amistosament, com si hagués de manar-los.

Qui sóc, jo? Ells em diuen també,
que suporto els dies de la dissort impassible,
somrient i amb orgull, com aquell que està habituat a la victòria.

Sóc realment allò que els altres diuen de mi?
O bé tan sols allò que jo sé de mi mateix?
Intranquil, enyoradís, malalt com un ocell en una gàbia
lluitant per l'hàlit vital, com si algú m'escanyés,
famolenc de colors, de flors i de cants d'ocells,
assedegat de bones paraules i de proximitat humana,
tremolós de ràbia davant l'arbitrarietat i l'ofensa més lleu,
agitat per l'espera de les coses,
impotent i temorós pels amics infinitament llunyans,
cansat i buit per a pregar, pensar i crear, esgotat,
disposat a acomiadar-se de tot?

Qui sóc, jo? Aquest o aquell?
Sóc, doncs, avui aquest home i demà aquell altre?
Sóc tots dos alhora? Sóc un hipòcrita davant dels homes,
i davant meu un feble menyspreable i digne de compassió?
O bé, allò que encara resta en mi s'assembla a un exèrcit derrotat,
que es retira en desordre davant la victòria que creia segura?

Qui sóc, jo? Les preguntes solitàries em fan mofa.
Sigui el qui sigui, tu em coneixes: jo sóc teu, oh Déu!

(Dietrich Bonhoeffer. Camp d'extermini de Flossenbürg. Juliol de 1944)